 M.G. Leonard

 KEVER
KONINGIN

Vertaald door Esther Ottens

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij

2017

Voor Sam, Sebastian
& Arthur

www.queridokinderboeken.nl
www.mgleonard.com

Oorspronkelijke titel *Beetle Queen* (Chicken House, 2017)

☞ Dit boek is ook beschikbaar als e-book.

Copyright tekst © 2017 M.G. Leonard

Copyright omslagillustratie en keverillustraties © 2017

Elisabeth Portabella

Copyright overige illustraties © Karl James Mountford

Copyright vertaling © 2017 Esther Ottens

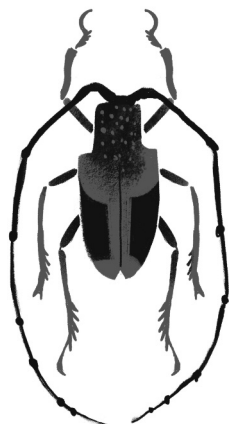
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Helen Crawford-White / Nederlandse editie Marry van Baar

ISBN 978 90 451 2036 2 / NUR 282, 283

HOOFDSTUK EEN

Sneeuwwitje

Er werd zacht op de deur geklopt.

‘Madame?’

Lucretia Cutter draaide haar hoofd. De ooglidloze ogen glansden als twee inktzwarte gezwellen. Met haar vier harde zwarte poten hield ze zich moeiteloos aan het witte plafond vast, haar paarse rok hing bijna tot op de grond. ‘Ja, Gerard?’ antwoordde ze.

‘De Amerikaanse actrice, Ruby Hisolo junior, is er voor haar pasbeurt,’ zei de Franse butler door de dichte deur heen. Zonder uitnodiging mocht hij de witte kamer niet binnengaan.

‘Breng haar maar hier.’

‘Zoals u wilt, madame.’

Ze hoorde de ingetogen voetstappen van de butler door de gang verdwijnen. Wat was het opwindend om de kleinste beweging in de ruimte te kunnen bespeuren.

Haar nieuwe lichaam en gescherpte zintuigen gaven haar macht. Ze hunkerde naar het moment waarop ze de wereld kon laten zien wie ze werkelijk was. En dat moment naderde. Met rasse schreden.

Ze stak haar menselijke armen uit en kroop naar de muur naast de deur, waarna ze met griezelige snelheid naar de grond afdaalde en met een sprong op haar achterpoten kwam te staan. Ze stopte haar middelste poten in twee speciale zakken aan de binnenkant van haar rok, en op weg naar de andere kant van de kamer ritste ze de split dicht om haar keverlijf te verbergen. Ze pakte de zwarte pruik, die slap op haar glazen bureau lag, zette hem op en haalde haar witte laboratoriumjas van de rugleuning van de doorzichtige kunststofstoel. Toen ze die had aangetrokken viste ze een grote zonnebril uit een van de zakken en zette hem op haar neus, waardoor haar facetogen niet langer zichtbaar waren.

Ze wierp een blik in de spiegel en pakte haar ebbenhouten wandelstok. Ze had geen stok nodig, maar zo geloofden de mensen makkelijker dat ze een auto-ongeluk had gehad, en het ongeluk was een geloofwaardige dekmantel geweest in de tijd dat ze in haar verpoppingskamer van gedaante veranderde.

Haar zintuigen sloegen aan. Ze voelde de trillingen van geluidloze voetstappen – de voetstappen van haar bodyguard.

Ling Ling was een *kunoichi*, een vrouwelijke ninja, getraind door Toshitsugu Takamatsu, de lijfwacht van Pu Yi, de laatste keizer van China. Ze was de jongste prima ballerina van het New York Ballet geweest, maar toen ze tijdens *Het zwanenmeer* op meerdere plaatsen haar enkel brak bij een supersnelle uitvoering van de legendarische tweeën-

dertig fouettés van de zwarte zwaan, was er een einde gekomen aan haar carrière. Ling Ling had haar spitzen aan de wilgen gehangen en het ninjazwaard opgenomen. Ze was levensgevaarlijk.

Lucretia Cutter deed open. Ling Ling stond in haar gebruikelijke zwarte kostuum op de gang.

‘Al een spoor van die pokkenkevers?’

Ling Ling schudde haar hoofd. ‘Craven en Dankish zoeken nog.’

‘Imbecielen,’ mopperde Lucretia. ‘Stuur de gele lieveheersbeestjes. Ik moet in de hele stad ogen hebben. Die stomme kevers kunnen alles voor me verpesten. Ik moet ze vinden, en ze moeten dood.’

Ling Ling knikte kort.

De oorlog met de kevers van het Breipaleis was als een verrassing gekomen, en Lucretia Cutter was niet gewend om te verliezen. Ze wilde die kevers van de aardbodem wegvagen, niet alleen omdat ze het bewijs waren van haar geheime werk aan transgene insecten, maar ook omdat ze haar in het openbaar hadden vernederd. Ze had een boel mensen moeten omkopen om uit de gevangenis te blijven en de foto's van haar nieuwe ogen uit de kranten te houden. Die kevers hadden haar tijd en geld gekost en ze zou niet rusten voor ze tot poeder waren vermalen.

‘En Ling Ling, stuur de giftige *Coccinellidae* met de spionnen mee, de elfstippelige lieveheersbeestjes. Als er nog anderen zijn die hun neus in mijn zaken steken, wil ik dat ze geëlimineerd worden.’ Ze stak haar wijsvinger op. ‘Maar van Bartholomew Cuttle blijven ze af. Begrepen? Die is van mij.’

Ling Ling vertrok met een buiging.

Lucretia Cutter deed de deur dicht. Bartholomews ont-

snapping had haar kwaad gemaakt, maar hij zou wel weer terugkomen. Hij kon het niet helpen. Ze tikte met haar wijsvinger tegen haar bovenlip en dacht aan die trouweloze kevers. Eigenlijk moest ze zichzelf complimenteren met hun vaardigheden; ze kwamen tenslotte uit háár laboratoria.

Ze glimlachte. Wie had kunnen denken dat het koppelen van Bartholomew Cuttles DNA aan kever-DNA zo'n indrukwekkend resultaat zou opleveren? *Coleoptera* die zelfstandig nadachten en blijk gaven van vrije wil? Dat was nieuw. Ze had nog nooit meegemaakt dat verschillende keversoorten samenwerkten om een vijand te verslaan. Het was spannend, al was het haar opgevallen dat ze geen echt killersinstinct hadden. Ze haalde minachtend haar neus op. Die teerhartigheid hadden ze natuurlijk van Bartholomew. Haar nieuwe kevers waren deels Duitse herder: goed te trainen, echte vechtersbazen, in staat om bevelen op te volgen. Ze had een leger van gehoorzame slaven gekweekt, en meer had ze op dit moment niet nodig.

Ze liep naar de doorkijkspiegel achter haar bureau, deed intussen gouden glitterlipstick op en smakte een paar keer met haar lippen. Ze kon dat joch van Crips wel wurgen. Door de kevers vrij te laten had hij haar werk jaren vertraging bezorgd.

Toen er werd aangeklopt en ze het welbekende hese giecheltje hoorde draaide ze zich om naar de deur.

'Binnen.' Ze plakte een beleefde glimlach op haar gezicht.

Gerard deed open, en een wulps blond meisje in een roze trui en een wit plooirokje trippelde haar kamer in.

'Ruby, schat, wat fijn om je te zien,' zei Lucretia terwijl ze naar haar toe liep.

Ruby Hisolo jr. wierp haar blonde krullen over haar schouder en keek kritisch de spaarzaam ingerichte kamer rond.

‘Wow! Wie is je designer?’ Ze stak een hand op. ‘Nee. Laat maar. Wie het ook is, ontslaan die handel. Het lijkt hier wel een laboratorium,’ zei ze met een vies gezicht. ‘Brr. Eng.’ Met een keurig gemanicuurde vinger wees ze naar Lucretia. ‘Je overdrijft wel een beetje met die apotheek-look. Wat deze kamer nodig heeft is kleur.’ Ze wees naar een paar willekeurige hoeken. ‘Abrikoos of perzik. En kussens. Vindt iedereen gezellig. Als je hulp nodig hebt – ik weet een prima mannetje.’ En giechelend voegde ze eraan toe: ‘En wij weten allebei dat je hulp nodig hebt.’

Lucretia Cutter gaf geen antwoord, maar de beleefde glimlach bleef, ook in de pijnlijke stilte die volgde.

‘Ik wou alleen maar helpen,’ zei Ruby uiteindelijk. Ze slaakte een onverschillige zucht en keek Gerard met knipperende ogen aan. ‘Ik heb dorst. Heb je bubbels?’

De butler liep naar de koelkast onder de laboratoriumtafel en haalde er een beslagen champagneglas en een donkergroene fles uit. Hij maakte de fles open, schonk het glas vol en gaf het aan de actrice.

Lucretia klapte in haar handen. ‘En? Gaan we de harten van de wereld veroveren op het Grote Filmprijzengala?’

‘Natuurlijk.’ Ruby dronk het glas in één teug leeg en gaf het terug aan de butler, waarna ze met haar mouw haar mond afveegde. ‘Waarom ben ik hier anders?’

‘Mooi.’ Lucretia glimlachte met opeengeklemd kaken en herinnerde zichzelf eraan waarom deze passie belangrijk was. ‘Gerard, haal Sneeuwvitje even voor me.’

‘Sneeuwvitje? Wie is Sneeuwvitje nou weer?’ Ruby keek verstoord. ‘Dit was toch mijn pasbeurt? Ik zei het aan

de telefoon nog tegen je mensen. Ik ben nu een grote ster en ik vertik het om...'

Gerard reed een smalle, donkere kist de kamer in die net zo hoog was als hijzelf.

'Ik noem mijn creatie Sneeuwwitje omdat ze is gemaakt van de witste stof die er in de natuur te vinden is,' zei Lucretia.

Gerard maakte de grendels los en het deurtje van de kist zwaaide open. Aan een gouden hanger hing een tere, lichtgevende japon.

'O wauw!' Ruby's hand ging naar haar knalrode mond. 'Een jurk van elfenstof!' Ze deed een stap naar voren en voelde voorzichtig aan de jurk.

'Een jurk van kevers.'

'Wát?' Snel trok Ruby haar hand terug.

'De *Cyphochilus*, om precies te zijn,' vervolgde Lucretia. 'Een Aziatische kever. Dat spierwitte komt van een dun laagje reflecterende schubjes op hun schild. Die schubjes zijn witter dan welk papier of welk ander door mensen gemaakt materiaal dan ook. Dankzij de complexe moleculaire structuur weerkaatsen ze op extreem efficiënte wijze het licht.'

Ruby staarde vol afgrijzen naar de jurk. 'Zeg je nu dat die jurk van beestjes gemaakt is? Ze zijn toch wel dood, hè?'

'Voor zo'n volmaakt wit schild moet de *Cyphochilus* alle kleuren licht met dezelfde kracht weerkaatsen,' ging Lucretia verder. 'Dat is een wonder zoals je in de natuur zelden ziet. Maar deze schilden verwerkt in een kledingstuk, ontworpen voor een gala met een overdaad aan licht, camera's met flitsers, schijnwerpers – dat is letterlijk nog nooit vertoond.' Ze keek Ruby Hisolo jr. recht in de ogen. 'De draagster van deze jurk zal iedereen verblinden die

naar haar kijkt. Ze is een ster in de ware zin des woords.’

Ruby’s blik vloog weer naar de jurk.

‘Wil je hem passen?’ fluisterde Lucretia, die wat dichter naar de actrice toe kwam. ‘Ik heb hem precies voor jou op maat gemaakt.’

Ruby knikte langzaam. ‘Hmm-mm. Oké.’

Lucretia Cutter gaf Gerard opdracht de jurk aan het witte kamerscherm te hangen. ‘Daarachter kun je hem aantrekken. Gerard geeft je de spiegel.’

Ruby keek bedachtzaam naar de jurk. ‘Het zijn maar beestjes, toch?’

‘Precies.’ Lucretia hield de glimlach muurvast op haar gezicht terwijl de actrice achter het scherm verdween. ‘Het zijn maar beestjes.’

‘O man,’ zuchtte Ruby even later. ‘Deze jurk voelt ongehooflijk.’

De Amerikaanse actrice kwam op blote voeten achter het scherm vandaan, en de neplach op Lucretia Cutters gezicht veranderde in een echte. Sneeuwwitje was een betoverende jarentwintigjurk, maar in plaats van lovertjes en kraaltjes zaten er minuscule witte *elytra* op, die schitterden en glinsterden bij elke beweging van de actrice.

Gerard klapte de deur en zijkanten van de kist uit, waardoor drie passpiegels tevoorschijn kwamen waarin Ruby zichzelf van alle kanten kon bekijken. Ze ging met haar rug naar de spiegels staan en keek met getuited lippen over een schouder.

‘O, ja!’ Ze maakte een sprongetje van opwinding. ‘Ik zie er te gék uit!’

Lucretia knikte instemmend. ‘Stralend als een godin.’

‘Ja. Moet je me zien. Ik ben écht wel een godin.’ Met haar handen in haar zij boog ze zich naar de spiegel om haar

omvangrijke boezem te showen. ‘Deze jurk móét ik hebben.’ Ze deed een danspasje, en de schilden maakten een aangenaam ratelend geluid. ‘Zo’n jurk heeft verder natuurlijk niemand.’

‘Vergeleken met deze zijn alle andere jurken vaatdoeken,’ zei Lucretia Cutter. ‘En als de camera’s flitsen, als je over die rode loper schrijdt, weerkaatsen al deze keverschildjes het licht en zie jij eruit als een engel.’

‘Zolang ik er maar beter uitzie dan Stella Manning.’ Met parmantige stapjes liep Ruby naar de spiegel toe en weer naar achteren. ‘Die ouwe taart heeft afgedaan. Dit jaar moeten alle ogen op mij gericht zijn. Dit jaar krijg ik lekker de prijs voor Beste Actrice en mag ik de huilspeech houden.’

‘Ik verzeker je dat de mensen je met open mond zullen aanstaren. Deze jurk gaat geschiedenis schrijven. Dit zal nooit meer worden vergeten.’

‘Wie had kunnen denken dat kevers ook mooi konden zijn?’ Ruby stak dramatisch haar handen in de lucht. ‘Ik overleef het niet als iemand anders erin gaat lopen!’

‘Ik ben vereerd dat een actrice van jouw kaliber bij de uitreiking van de Grote Filmprijzen mijn creatie wil dragen.’

‘Mijn styliste zei al dat je geniaal was, Letitia...’

‘Lucretia.’

‘Lucretia, Letitia, *whatever*,’ zei Ruby, die haar blik nog niet van de spiegel had afgewend. ‘En ik geloofde haar niet. Hoe fout kun je zitten?’

‘Heel aardig van je.’ Lucretia Cutter begon haar geduld te verliezen. ‘Maar ik moet er wel bij zeggen dat je je aan een aantal regels zult moeten houden als je Sneeuwwitje wilt dragen.’

‘Regels?’ Ruby fronste haar voorhoofd. ‘Wat voor regels dan?’

‘Je ziet deze jurk pas weer op de ochtend van de Film-prijzen, als een van mijn mensen voor een laatste pasbeurt naar je toe komt. Dezelfde persoon zal je ’s avonds naar de uitreiking brengen. Je mag tegen de pers zeggen dat je een Cutter Couture zult dragen, maar je mag de jurk aan niemand beschrijven. Het moet geheim blijven.’

‘Geheim?’ Ruby trok één wenkbrauw op. ‘Súper!’ Ze klapte in haar handen. ‘De hele wereld zal verstedd staan als ik vanuit die limo op de rode loper stap. *Yes!*’ Ze stak haar hand naar Lucretia uit. ‘Deal, Lulu.’

‘Dan is de jurk voor jou,’ zei Lucretia zonder aandacht te schenken aan Ruby’s uitgestoken hand.

‘Top.’ Ruby haalde haar schouders op en keek nog één keer in de spiegel voor ze met een huppeltje achter het scherm verdween. Even later overhandigde ze de jurk aan Gerard. Terwijl ze weer tevoorschijn kwam trok ze haar roze trui en haar witte naaldhakken aan. ‘Fijn om zaken met je te doen, Lulu.’ Ruby bleef nog even staan om in de spiegel haar make-up te controleren.

‘O nee,’ antwoordde Lucretia Cutter, ‘het genoeg is geheel aan mijn kant.’ Ze gebaarde naar de deur. ‘Gerard laat je uit.’

Toen ze weg waren draaide Lucretia zich om naar Sneeuwvitje. Vol bewondering legde ze haar hoofd in haar nek, en van diep uit haar keel kwam een ijselijk klikgeluid.

De jurk trilde en bewoog alsof hij op het punt stond uit elkaar te vallen, en opeens barstte er uit de open kist een wolk van duizenden speciaal gefokte *Cyphochilus*-kevers, die zich uit hun vating losmaakten en als een glinsterende tornado rond Lucretia’s hoofd vlogen.

Ze lachte. Dit werd een fluitje van een cent.